

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 9 Δεκεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 51

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

[Ἡ Χριστίνα ἴσταται πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε.]

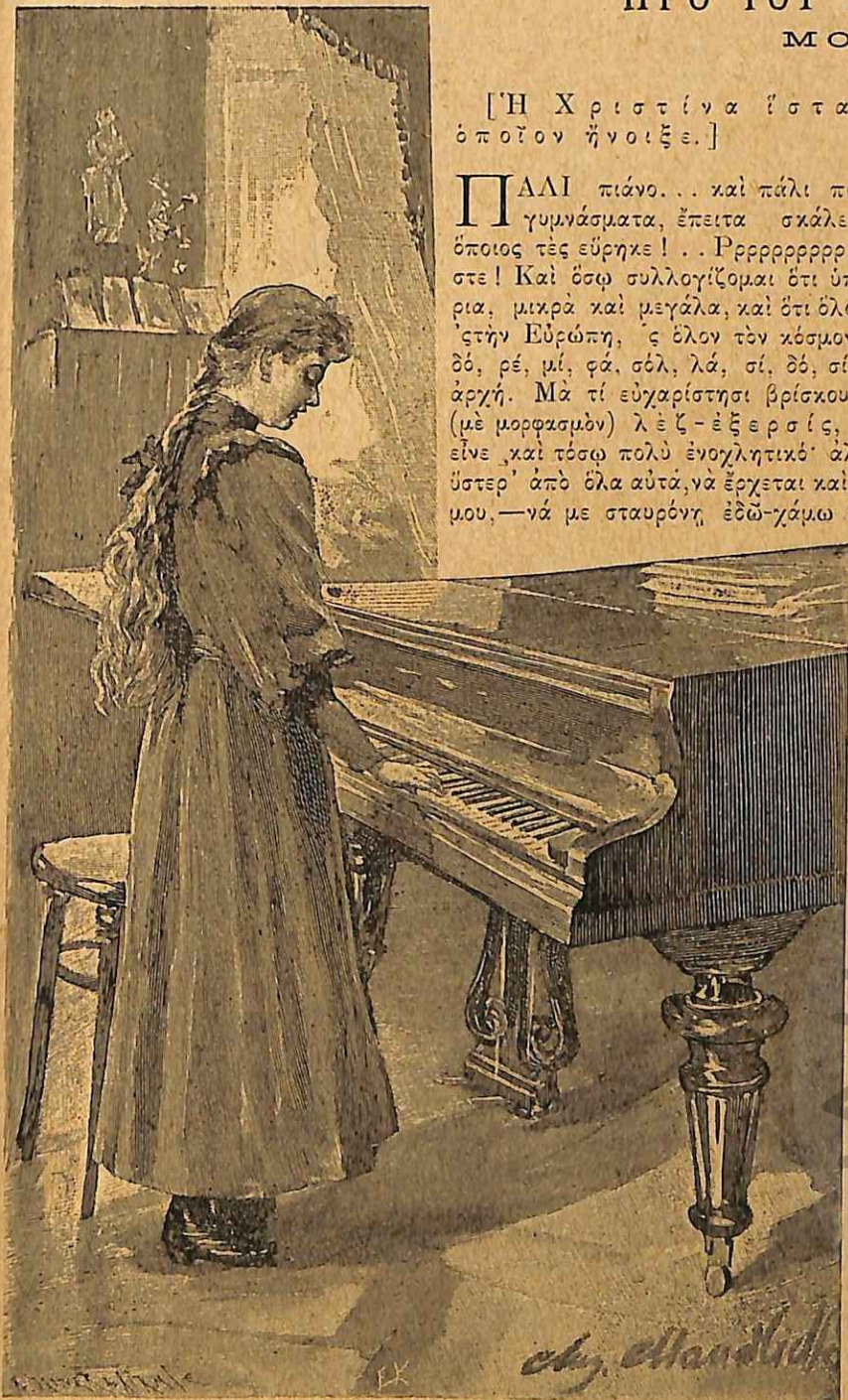
ΠΑΛΙ πιάνο... καὶ πάλι πιάνο!... αἰωνίως!... Μιὰ ὥρα μελέτη! Πρῶτα γυμνάσματα, ἔπειτα σκάλες! Ἄχ ἡ σκάλες!... ποῦ νὰ πῆσῃ ἀπὸ τῆ σκάλα ὅποιος τὲς εὕρηκε!... Ρrrrrrrrrrr!!! (Μιμεῖται μὲ τὸ στόμα ἤχους κλιμάκων.) Ὅριστε! Καὶ ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι ὑπάρχουν χιλιάδες, ἑκατομμύρια κορίτσια καὶ ἀγόρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος, ἑστὰς Ἀθῆνας, ἑστὴν Ἑλλάδα, ἑστὴν Εὐρώπη, ἑστὸν τὸν κόσμον, κάμνει πρῶτ' καὶ βράδῳ, συγχρόνως (τραγουδεῖ) δό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί, δό, σί, λά, σόλ, φά, μί, ρέ, δό — καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μὰ τί εὐχαρίστησι βρίσκουν ἑς αὐτό; Καὶ μετὰ τὲς σκάλες, τὰ γυμνάσματα, (μὲ μορφασμὸν) λ έ ζ - έ ξ ε ρ σ ί ς, ἔπειτα ἡ θεωρία, ἔπειτα τὸ κομμάτι. Ἐ αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσῳ πολὺ ἐνοχλητικὸ ἀλλὰ τί τα θέλετε! Ἐχει κανεὶς τόσα ἄλλα! Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, νὰ ἔρχεται καὶ ὁ κύριος Φαδιέζης, — ἔτσι τὸν ἔβγαλα τὸν δάσκαλό μου, — νὰ με σταυρόνῃ ἐδῶ-χάμῳ δυὸ ὥρες τὴν ἐβδομάδα καὶ νὰ μου ψάλλῃ:

«— Ἀ, δεσποινίς, δὲν ἐμελετήσατε καθὼς ἔπρεπε! Ἀ, δεσποινίς, παπαγαλίζετε! Ἀ, δεσποινίς, παίζετε σάν ζητιάνος καὶ ἔτσι μούρχεται νὰ σας ρίξω μιὰ πεντάρα! — (Εὐχαριστῶ)! — Ἀ δεσποινίς, δὲν θὰ μάθετε ποτέ σας, καὶ θὰ εἰσθε αἰωνίως μ α ζ έ τ τ α. » Μάλιστα, καὶ αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὸ δάσκαλό μου τὴν ἔμαθα. Καὶ μου ψάλλει ἀκόμη... (κάμνει χειρονομίαν) ἔνα σωρό!...

(Μετὰ μικρὰν παύσιν) Δὲν εἰξεύρω πῶς συμβαίνει αὐτό, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ἑστὸ σπῆτι μας, ποῦ δὲν ἀγαπῶ τὴ μουσικὴ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρελλαίνονται. Πρῶτα-πρῶτα ἡ μαμρά, ποῦ παίζει πιάνο θαυμάσια. Ἀ, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ παίξω ἔτσι ὥσως μάλιστα γ' αὐτό... (μικρὰ παύσις) ναι, ναι, αὐτὸ θὰ εἶν. ποῦ μὲ κάμνει νὰ μὴ ἐπιμελουμαι πάλιν. Λέγω μέσα μου: πρὸς τί τάχα; ἐγὼ θὰ εἶμαι αἰωνίως μαζέττα... ἔτσι μοῦ εἶπεν ὁ δάσκαλός μου.

Καὶ ὁ μπαμπὰς ἐπίσης εἶνε πολὺ καλὸς μουσικός. Αὐτὸς παίζει βιολί, καὶ τὸ βράδῳ κάμνουν ν τ ο υ έ τ τ ο με τὴ μαμρά. Ἀ, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε! μὲ τί εὐχαρίστησι ποῦ τους ἀκούω! Τὸ ἴδιον καὶ ὅταν τραγουδῇ ὁ ἀδελφός μου Παῦλος. Ἀ, μὰ σοῦ ἔχει μιὰ φωνή, τραγουδεῖ τόσον ὠραία! θαυμάσια!

Ἀμὲ ἡ ἀδελφή μου Κατίνα, ποῦ εἶνε ὀκτώ μόλις χρόνων καὶ παίζει πιάνο ἀπὸ τώρα σάν μεγάλη; Καὶ τί ζῆλο ποῦ τον ἔχει! (Στενάζει) Αὐτὴ θὰ ἐκάθῃτο ἑστὸ πιάνο ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ βαρεθῇ... Τὶ εὐτυχὴς ποῦ εἶνε νὰ

το αγαπᾶ ἔτσι! Σὲ λίγο καιρὸ θὰ παίξῃ καλλίτερα ἀπὸ μένα... "Ε, καὶ τί με μέλει; Μήπως πταίω ἐγὼ ποὺ δὲν ἔχω κλίσαι, στὸ πιάνο; Νά, σὲ ἄλλα μαθήματα εἶμαι πολὺ ἐπιμελής. Παραδείγμα-τος χάριν, ἔχω κλίσαι ἐστὶ γραμματική... Μὰ ἀλήθεια, ἔχω;... (Συλλογίζεται.) "Α, μπᾶ! δὲν βαρύνει! δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ γραμματική! "Εκεῖνα τὰ ἀνώμαλα ρήματα... πῶ, τί μελᾶς! καὶ μάλιστα γιὰ μένα, ποὺ μ' ἀρέσουν φύσει ὅλα τὰ ὀμαλά..."

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, ποῦ ἔχω κλίσαι; Στὴ Γεωγραφία;... Χρ! λίγο, λιγάκι... Στὴν Ἱστορία; Χρ! ὅταν εἶνε τὰ ἀνέκδοτα ἐκεῖνα καὶ μικρὰ καὶ νόστιμα: ὁ "Αριστείδης καὶ ὁ Χωρικὸς—θὰ πολεμήσωμεν ὑπὸ σκιάν,—μολὼν λαβέ,—ἐς αὐρίον τὰ σπουδαῖα, — αὐτὰ μάλιστα. "Αλλ' ἐκεῖνες ἡ χρονολογίαι; μπᾶ! μπᾶ! (μορφάζεται). "Στὰ μαθηματικά; Θεὸς φυλάξοι! Εἶμαι ἐγὼ τώρα γιὰ ἀριθμούς; νὰ κάμνω λογαριασμούς;... καὶ τί; μπακάλης εἶμαι; Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη καὶ τῆς Ροζαλίας, ποὺ ὁ πατέρας της εἶνε πρέσβυς, καὶ μοῦ ἔλεγε ἴσα-ἴσα προχθὲς ὅτι ἡ ἀριθμητική εἶνε γιὰ τοὺς πρό-στυχους. — Τότε λοιπὸν, τί μάθημα μοῦ ἀρέσει; Νὰ σκεφθῶ. "Ἐχω ἀκόμη ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, πρὶν καθίσω ἐς αὐτὸ τό... τὸ ἀναθεματισμένον σκαμνί. Δὲν τα χρησιμοποιοῦ, γιὰ νὰ κάμω μιὰ μικρὴ ἀνάκρισι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἔτσι, ὁλωσδι-όλου μεταξὺ μας, (πρὸς τὸ ἀκροατήριον) διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ πῆτε σὲ κανένα τίποτε ἀλήθεια; — "Εμπρὸς λοιπὸν, σκέψου, Χριστίνα, τί μάθη-μα σοῦ ἀρέσει; Ἡ γραμματικὴ ὄχι, ἡ γεωγραφία οὔτε, ἡ ἀριθμητικὴ οὔτε, ἡ ἱστορία, ἡ σοβαρά, ὄχι, τὸ πιάνο ὄχι... οὔτε τὰ χρήσιμα, οὔτε τὰ εὐχάριστα. Τότε λοιπὸν τί σου μένει;

Χρ! πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν θὰ εἶνε πολὺ κολακευτικὴ γιὰ σένα, Χριστίνα! Καλλίτερα ἀπ' ὅλα σοῦ ἀρέ-σει... νὰ μὴν κάνης τίποτε. Αὐτὸ εἰς τὴν γλώσσάν μας λέγεται ὀκνηρία! εἶσαι λοιπὸν ὀκνηρή, Χριστίνα; — "Εγὼ ὀκνη-ρή; ὄχι, δά! — Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ φθάσῃς εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὅσον δυσάρεστον καὶ ἄν σου φαίνεται. Εἶσαι, δηλαδή, εἶμαι, ὀκνηρή... — Λίγο, ναί, μὲν, πολὺ λίγο... — Μπᾶ! Μοῦ φαίνε-ται ὅτι δὲν εἶσαι λίγο, εἶσαι πολὺ... Καὶ τώρα ποῦ ἐμβήκες πλέον εἰς τὰ βάθη τῆς συνειδήσεώς σου καὶ ξεύρεις ποῖον εἶνε τὸ λάθος σου, τὸ ἐλάττωμά σου, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς, ἀγαπητή μου, νὰ το διερρώσῃς. "Ἐλα! λέγουν ὅτι τὸ πρῶ-τον βῆμα εἶνε δύσκολον. Γρήγορα λοι-πὸν, γρήγορα ἐπὶ τὸ ἔργον! (Κάθεται εἰς τὸ σκαμνίον καὶ ἀνοίγει τὸ τετραδίου τῆς μουσικῆς.) Τί τα θέλετε! πολὺ δυσάρε-στο πρᾶγμα νὰ μελετᾷ κανεὶς πιάνο!... (Εἰσέρχεται ἡ ὑπηρετρία καὶ τὴν ἐγχειρίζει

ἐπιστολήν.) "Ω, γράμμα! γράμμα ἀπὸ τὴν "Αγγλικήν! τί χαρά! γιὰ νὰ ἰδοῦ-με, τί μου γράφει;

("Αναγινώσκει.) "Αγαπητή μου Χρι-στινούλα, μετὰ ἓνα μῆνα εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς ἡξέυρεις, ὅτι συνεθίζομεν εἰς τὸ σίτιν νὰ ἐορτάζωμεν αὐτὴν τὴν μεγάλην ἡμέραν μὲ μεγάλην ἐπισημό-τητα. "Ο μπαμπᾶς θέλει καὶ καλὰ νὰ δώσῃ συναυλίαν, ἐννοεῖ δὲ νὰ πρωτο-παίξω ἐγὼ. Εἶμαι ἀκόμη μαθήτρια, ἀλλὰ ἐλπίζω δι' αὐτό, ὅτι τὸ ἀκροατη-ριον θὰ εἶνε ἐπιεικές. "Ἐπειτα αὐτὸ θὰ εὐχαριστήσῃ τόσο πολὺ τὴν μητέρα! Γι' αὐτὸ ἐπέταξα ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ὅταν μοῦ το εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί θὰ ἔκαμνα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν μαμμά. "Αμέσως λοιπὸν ἐσυλλογι-σθηκα σέ... (διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν.) "Εμέ; καὶ τί σχέσιν ἔχω ἐγὼ; ("Ἐξακο-λουθεῖ) καὶ εἶπα, ὅτι βεβαίως θὰ θε-λήσῃς νὰ παίξωμε μαζὶ ἓνα κομμάτι ἀ κ α τ ρ μ α ῖ ν. Αὐτὸ θὰ μ' ἐλαφρώ-σῃ πολὺ. Θὰ διαλέξωμε ἓνα κομμάτι ὠραῖο, ποῦ νὰ κάμνῃ ἐντύπωσι, καὶ νὰ μὴν εἶνε δύσκολο. "Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει νὰ φανῶ λιγάκι εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, θὰ σε παρακαλέσω νὰ κάμῃς ἐσὺ τὸ δεύ-τερον μέρος, ἂν καὶ εἶσαι περὶ δυνατὴ ἀπὸ ἐμέ.—(ὦ, περὶ δυνατὴ!) κολακεία! —καὶ εἶμαι πρόθυμος εἰς ἄλλην περί-στασιν νὰ σε ἀποχρυσώσω. Θὰ σου στεί-λω τὸ κομμάτι εὐθὺς ἅμα τὸ διαλέξῃς ὁ κύριος Φαδιέζης—καθὼς τὸν λές,—καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὅ,τι θὰ κάμῃς δι' ἀγάπην μου. "Εμπρός, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.»

— "Σ ἓνα μῆνα... ἀλήθεια, εἶνε τῆς "Αγίας "Αννης καὶ ἐορτάζει ἡ μαμμά τῆς "Αγγελίης... (Μετά τινα σκέψιν.) "Ε, τελευτᾶντων, θὰ προσπαθῶσω. "Ἐνα μ π ᾶ σ ο δὲν εἶνε καὶ μεγάλη δουλειά. "Ελπίζω νὰ τα καταφέρω.

(Παύσις) "Ω, Θεέ μου! Καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς, τῆς δικῆς μου μαμμᾶς, ποῦ εἶνε ὁκτὼ ἡμέρες ὕστερα;... Θὰ μάθω κομμάτι γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν "Αγγλικήν, καὶ θαφίσω νὰ περάσῃ ἡ ἑορτὴ τῆς μαμμᾶς, χωρὶς νὰ μάθω τίπο-τα γι' αὐτή;... Ἡ "Αγγλικὴ μου ζητεῖ μιὰ χάρι! πολὺ καλὰ, θὰ τῆς ζητή-σω κ' ἐγὼ τὴν ἴδια. Καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐγὼ θὰ παίξω τὸ περὶ δύσκολο μέρος. "Ἐξω, ὀκνηρία! Τὶ εὐκόλον ποῦ εἶνε νὰ μαθαίνῃ κανεὶς κομμάτι, ὅταν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μαμμά του! "Αλλὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ... καὶ ὁ Παῦλος δὲν θὰ με κοροϊδεύῃ, καὶ δὲν θὰ με ταπεινόνῃ συγκρίνων με μὲ τὴν Κατίνα... Καὶ τώρα ζήτω ἡ σκά-λες! ζήτω τὰ γυμνάσματα! Γρήγορα, γιὰ νὰ κερδίσω τὸν καιρὸν ποὺ ἔχασα! Ναι, ζήτω ἡ σκάλες! ζήτω τὸ πιάνο! ζήτω ἡ μουσική! Θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μάθω ἐστὶν ἐντέλεια τὸ κομ-

μάτι ποῦ θὰ παίξω ἐστὶν ἑορτὴ τῆς μαμ-μᾶς (πρὸς τὸ ἀκροατήριον) καὶ θὰ σας προσκαλέσω ὅλους νὰ ἔλθετε νὰ μακού-σετε... καὶ νὰ με χειροκροτήσετε. (Παίζει μίαν κλίμακα εἰς τὸ κλειδοκύμ-βαλον.)

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Méryem Cécyl)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΝΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΡΑΖΑΣ

Κάποιος κλέπτης, ὁ ὁποῖος εἶχε δια-πράξῃ πολλὰς κλοπὰς καὶ λωποδυσίας, συνελήφθη μίαν ἡμέραν καὶ ἤχθη δέσμι-ος ἐνώπιον τοῦ ρ α ζ ᾶ (ἡγούμενος) τῆς Τραπεζοῦρης.

— Σοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν, τῷ εἶπεν ὁ ραζᾶς, ἂν μοῦ δείξῃς κλέπτην ἐπιτη-δεϊότερον ἀπὸ σέ.

— Τότε λοιπὸν λῦσέ με γρήγορα, ἀ-πῆντησεν ὁ κλέπτης, διότι εἰμυροῦ νὰ σου δείξω ὅχι ἓνα, ἀλλὰ δέκα, ἑκατόν.

— Καλὰ ἄρχισε.

Τότε ὁ κλέπτης ὠνόμασεν ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ ραζᾶ, ὅλους τοὺς νομάρ-χας, ὅλους τοὺς ἐπάρχους.

— "Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ ραζᾶς, εἰ-ξεύρω καλὰ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ μὲ κλέπτουν, ἀλλ' ἀκόμη δὲν τοὺς ἐπιάσε κανεὶς, διό-τι εἰξεύρουν νὰ τ ᾶ π ο σ κ ε π ᾶ ζ ο υ ν. Εἶνε λοιπὸν ἐπιτηδεϊότεροι ἀπὸ αὐτόν.. "Αρῆσατέ τον ἐλευθέρων!

★

ΣΦΗΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Σφῆξ λιμοκτονοῦσα καὶ περιπλανωμέ-νη, εἶδε σμήνος μελισσῶν, τὸ ὅποιον δι-έμεναν εἰς κοίλωμα γηραίου τινος κορμοῦ.

"Ἐπλησίασε καὶ ἐξήτησεν ὀλίγον μέ-λι, διὰ νὰναλάβῃ δυνάμεις καὶ νὰ ἡμπο-ρέσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν της.

— Κ' ἐνύμισες ὅτι γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς ὁμοίους σου δουλεύομε; εἶπαν αἱ μέλισσαι.

Καὶ τὴν ἀπεδίωξαν.

Μετά πολλὰς καὶ παντοειδεῖς περιπε-τείας, ἡ σφῆξ κατῴρωσε νὰ εὕρῃ τὰς συντρόφους της, καὶ ἐξεγείρασα αὐτάς, τὰς ὠδήγησεν ἐν σώματι κατὰ τῆς ἀ-φιλοξένου κυψέλης.

Τρομερὰ μάχη συνήφθη τότε, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς νικὴν τὴν σφηκῶν, διότι ἦσαν πολυαριθμότεραι.

Αἱ μέλισσαι ἐφρονεύθησαν ὅλα.

Τότε αἱ σφῆκες κατέλαβον τὴν κυψέ-λην καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἔζησαν ἐκεῖ ἐν τρυφῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ. "Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν νὰ κάμνουν μέλι, ἤλθον ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανον τῆς πείνης. "Αρα τὸ παράδειγμά των δὲν εἶνε ἀξιολύμητον.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 413.)

— Τί λέγεις! ὑπῆρχον ἄνθρωποι τό-τε διὰ νὰ τὴν δοκιμάσουν;

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη, ὅπως μόνος τῶ-ρα θὰ ἐννοήσῃς.

"Ἐμαθες εἰς τὴν γεωγραφίαν, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς ὑπάρχουν ἀλμυραὶ λίμναι. Τὸ ὕδωρ αὐτῶν τῶν λιμνῶν εἶνε ἀπὸ τὴν πρώτην θάλασσαν, καὶ ἐπειδὴ τὸ γλυκὺ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐχύνετο εἰς τὴν λίμνην κατ' ἑτος ἦτο ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἐξατμιζόμενον, δι' αὐτὸ ὀλιγότευσε τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, ἔμεινεν ὅμως τὸ ἴδιον ἄλας καὶ ἐνεκα τούτου ἡῦξεν ἡ ἀλμυρότης τῆς λίμνης.

"Υπόθεσε τώρα ὅτι δὲν χύνεται πλέον ὕδωρ εἰς ἀλμυρὰν λίμνην, τί θὰ γίνῃ τότε;

— Θὰ ξηρανθῇ ἐπὶ τέλους ἡ λίμνη. — Ναι! ἀλλὰ μόνον τὸ ὕδωρ ἐξατμι-ζεται, τὸ δὲ ἄλας μένει εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἀφοῦ ξηρανθῇ ἡ λίμνη, θὰ μένῃ ἐ-κεῖ στρώμα ἄλατος τόσον μεγαλείτερον ὅσον περισσότερον ἦτο τὸ ὕδωρ. Αὐτὸ συ-νέβη πολλάκις κατὰ τὸν ἀλλεπάλληλον σχηματισμὸν τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, καὶ δι' αὐτὸ εἰς πολ-λὰ μέρη εὐρίσκονται στρώματα ὀρυκτοῦ ἄλατος, τῶν ὁποίων τὸ πάχος εἶνε ἄγνω-στον καὶ τίς οἶδε πόσα τοιαῦτα στρώ-ματα μένουσιν ἀκόμη ἄγνωστα!

"Ὅλον ὅμως αὐτὸ τὸ ἄλας ἦτο τῆς πρώτης, τῆς ἀρχικῆς θαλάσσης, καὶ ἐπει-δὴ τὸ γλυκὺ ὕδωρ ἔμεινε τὸ αὐτὸ μὲ ὀλιγώτερον ὅμως ἄλας, δι' αὐτὸ ἀναγ-καίως τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης τώρα εἶνε ὀλιγώτερον ἀλμυρὸν παρὰ ἄλλοτε.

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὸ ἀρχαῖον ὕδωρ, διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἦτο ἀλμυρότερον!

— Πόσον εὐχαριστοῦμαι, Νίτσα μου, νὰ σε ἀκούω! Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σκε-φθῶ ἐγὼ μόνος τόσα πράγματα;

Εἰπέ μου ὅμως ἀκόμη, μετεβλήθη καὶ ὁ ἄηρ ὅπως καὶ τὸ ὕδωρ;

— Βεβαίως ἡ ἱστορία τοῦ ὕδατος εἶ-νε καὶ τοῦ ἀέρος ἱστορία! καὶ ὁ ἄηρ ἐκα-θαρίσθη καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅ,τι ἀφρονώτερον εἶχε τὸ ἐκράτησεν ἡ γῆ.

— Πῶς; τί παράδοξα πράγματα μοῦ λέγεις! "Ἄηρ μέσα εἰς τὴν γῆν;

— Μήπως τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἔκαμε τὰ στρώματα τοῦ ἄλατος; ὄχι, ἀλ-λὰ τὸ ἄλας, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. "Ἐπίσης καὶ τὰ στερεὰ αὐτὰ στρώματα τῆς γῆς δὲν ἔγιναν ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀλλ' ἀπὸ ἀέριον ξένον τοῦ ἀέ-ρος, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε μὲν ἦτο ἀφρονον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη εὐ-ρίσκεται εἰς αὐτόν εἰς μικρὰν ποσότητα.

Γνωρίζεις Κωστάκη μου τὸν γαϊάνθρα-

κα τόσον καλὰ ὅσον τὸν γνωρίζω καὶ ἐγώ.

— Ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει; τώρα ἐν-νοῶ τί θέλεις νὰ μοῦ εἴπῃς. Τὰ στρώμα-τα τοῦ γαϊάνθρακος προέρχονται ἀπὸ πτέ-ριδας καὶ ἄλλα φυτὰ τῶν θερμῶν κλι-μάτων, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐφύοντο παντα-χοῦ, καὶ τῶν ὁποίων τὰ λείψανα συνη-θροίσθησαν ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνας, καὶ ἐπὶ τέ-λους ἐκαλύφθησαν ἀπὸ πηλὸν ἢ ἀπὸ ἄμ-μον. Δὲν ἔχει οὕτως;

— "Ὅχι ἀκριβῶς. Τὰ στρώματα τοῦ γαϊάνθρακος προέρχονται ἀπὸ φυτὰ φυό-μενα εἰς τὰ ἔλη, τὰ φυτὰ ταῦτα αὐξάνου-σι πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω ἐνῶ θνήσκουσι πρὸς τὰ κάτω, ἐντὸς τοῦ ὕδατος, χωρὶς νὰ καταστρέφονται, καὶ σχηματίζουσιν ἐκεῖ στρώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔγιναν οἱ γαϊάν-θρακες, αὐτὸ δὲ τὸ ἴδιον καὶ σήμερον ἀ-κόμη γίνεται.

"Αλλ' ἀδιόφορον πῶς ἔγιναν οἱ γαι-άνθρακες. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μεγάλοι, ἄπειροι ποσότητες ἀνθρακος ἀπεσύρθησαν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν, καὶ ἐπει-δὴ τὰ φυτὰ λαμβάνουν τὸν ἀνθρακὰ μόνον ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐπει-δὴ ὑπάρχουν ἐκτεταμένα γνωστὰ ἀνθρα-κωραγεῖα καὶ τίς οἶδε πόσα ἄγνωστα ἀκόμη, συμπεραίνομεν ὅτι μεγάλη πο-σότης ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐχάθη ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐκρατήθη ὁ ἀνθραξ καὶ ἀ-πεδόθη εἰς αὐτὴν μεγάλη ἐπίσης ποσό-της ἐλευθέρου ὀξυγόνου.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον πόσον ἐ-λευθέρων ὀξυγόνον ἀπεδόθη εἰς τὸν ἀέρα, σκέψου ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ περιέχει εἰς 75 γραμμάρια ἀνθρακος, 100 γραμ-μάρια ὀξυγόνου. Καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀέρα, τὰ 97 μέρη εἶνε ἄζωτον καὶ μόνον τὰ 21 ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον μόνον εἶνε ἀπα-ραίτητον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Τὸ ἄζωτον εἰς τὸν ἀέρα χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ ὀλιγοστεύῃ τὴν δύναμιν τοῦ ὀξυγόνου, ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὸν οἶνον ὀλιγοστεύει τὴν δύναμιν του.

— "Ἐννοῶ ὅτι τώρα ὑπάρχει περιστά-τερον ὀξυγόνον εἰς τὸν ἀέρα παρὰ ἄλλο-τε. "Αρὰ γὰρ ὅμως πόσον ἀνθρακικὸν ὀξὺ εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς αὐτόν;

— Παρὰ πολὺ ὀλίγον, καὶ αὐτὸ μάλι-στα εἰς τὰ κατώτερα μόνον στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, ἐπειδὴ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἶνε βαρύτερον τοῦ ἀέρος. "Ἐκαθαρί-σθη πλέον ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ, καὶ ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς τῆς ἀτμόσφαιρας ἦτο πολὺ ἀναγκαῖος, διότι τὰ πτηνὰ καὶ τὰ θηλαστικά δὲν δύ-νανται νὰ ζήσωσιν εἰς ἀτμόσφαιραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει περισσότερον ἀν-θρακικὸν ὀξὺ.

"Ἐρθάσαμεν πλέον, Κωστάκη μου, εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Γῆς, τοῦ ἄστρου τὸ ὁποῖον κατοι-κοῦμεν. "Ἐμαθες πλέον πῶς γίνονται τὰ ἄστρα, πῶς διατάσσονται τὰ πάντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των μέχρις οὗ ἔλθωσι τὰ

ἐμφυχα ὄντα διὰ νὰ κατοικήσουν εἰς αὐ-τά. Παρῆλθον ὅμως πλέον καὶ αἱ ὥραιαι τοῦ θέρους ἐσπέραι, καὶ αἱ συνδιαλέ-ξεις μας εἰς τὸν κήπον κατ' ἀνάγκην λήγουν πλέον.

Πρὶν χωρισθῶμεν ὅμως, θέλω νὰ ρί-ψωμεν τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν Γῆν μας διὰ τηλεσκοπίου ἀπὸ ὑψηλά, ὅπως κάμνουν οἱ ἀστρονόμοι τοῦ "Αρεως ἢ τῆς "Αφροδίτης, ἂν ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ ὅπως ἐδῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ὥραϊον, νὰ ἴδωμεν τὴν Γῆν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Αὐρίον λοιπόν.»

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé)

Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Οἱ περήφανοι δὲν ἔχουν
"Ἐνα φίλον ὅπου τρέχουν·
Μὰ οἱ ταπεινοὶ ἔχουν χάρι
Τῶν ποδιῶν των τὸ ἀχνάρι
"Ὅπου βάλλουν νάγαπιῶνται
Καὶ γιὰ φίλοι νὰ ζητιῶνται.

★

Σὺ, μητέρα τῶν πτωχῶν
Εἶσαι, "Ελεημοσύνη,
Κι' εἶσαι φίλη τῶν ψυχῶν
Π' ἔχουν καλωσύνη.

★

Τὴν "Ελεημοσύνην λένε
"Αδελφὴ τῆς Προσευχῆς,
Καὶ τὰ μάτια ὅπου κλαῖνε,
"Ὅταν βλέπουν δυστυχεῖς,
Εἶνε μάτια τῆς ψυχῆς.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Α Δ - Κ Ι Φ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 416.)

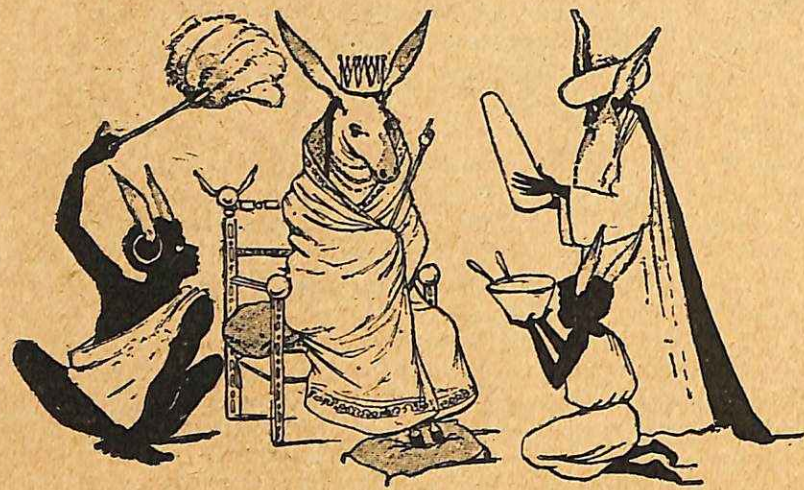
"Ο "Αλ-Κίφ ἔκαμψε τὰ γόνατα, καὶ ὁ κνηρὸς, μαλθακὸς, ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ τριφύλλι, χωρὶς νὰ σεβασθῇ πολὺ τὰ λαμπρά του φάλαρα.

Τὴν αὐγὴν, ὁ "Αλ-Κίφ ἐκοιμάτο ἀ-κόμη βαθείως. Τριγύρω του ἐξετείνοντο θαυμάσια λειβάδια, περικυκλωμένα ἀπὸ ἐλαϊόδενδρα καὶ λεμονόδενδρα, καὶ ἀπὸ γιγαντιαίους φοίνικας, μὲ τὰ σπαθωτά φύλλα. Πέραν τοῦ πρασίνου ὠκεανοῦ τῆς χλόης, τοῦ ἐσπαρμένου μὲ δένδρα μυ-ρίων ἀρωμάτων, ἀνέκυπτον τὰ κομψὰ ἀνδхра ἐπαύλειον μεγαλοπρεπῶν καὶ ἀκόμη πέραν, μιὰ μεγάλη καὶ λευκο-τάτη πόλις, παρουσίαζεν ὑπὸ τὸν γαλα-νὸν οὐρανὸν θελτικώτατον σύμπλεγμα ὁλῶν καὶ πύργων.

"Ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἀγαθοῦ βασι-λέως Κουκού-ἄλ-Κουάλα.

"Ο Κουκού-ἄλ-Κουάλα ἦτο τόσον ἀ-γαθός, τόσον εἰρηνικός, ὅσον ὁ γείτων τοῦ Μπούα-Μπούα σιληρὸς καὶ φιλοπό-λεμος. Διὰ τοῦτο ἡ γειννίασις αὐτῇ τὸν ἐστενοχώρει πολὺ καὶ τὸν ἐκράτει εἰς ἄ-γρυπνον προσοχὴν. Πάντοτε ἐφοβέτο καμ-μίαν νέαν ἱστορίαν ἐκ μέρους τοῦ κακοῦ

γείτονας. Οί δὲ φόβοι του ἦσαν τῶντι εὐλογοί, διότι, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς τοῦ Ἀλ-Κίφ, ὁ Μπούα-Μπούα διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἴσως τὴν δυσθυμίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησε τὸ πρῶτον ἀτύχημα, διωργάνωσεν ἐκστρατείας, μὲ σκοπὸν νὰ καταλάβῃ αἰφνιδίως τὴν γῶραν τοῦ

« Ὁ Ἀλ-Κίφ ὠνειρεύετο ὅτι ἦτο βασιλεὺς. »

ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου βασιλέως Κουκού.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὅλα τὰ στρατεύματα ἦσαν ἐτοιμα. Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ ὁδοιπορήσουν τὴν νύκτα, καὶ νὰ ἐπιπέσουν τὴν αὐγὴν δολίως κατὰ τοῦ ἀνυπόπτου Κουκού, νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν στρατὸν του καὶ νὰ λεηλατήσουν τὸ βασίλειον.

Ἐν ᾧ ἐσχεδιάζετο ἡ ἄτιμος αὕτη ἐκστρατεία, ὁ Ἀλ-Κίφ, ἐξηπλωμένος μακαρίως ἐπάνω εἰς τὸ τριφύλλι, ἐκοιμήτο καὶ ὠνειρεύετο ὅτι ἦτο βασιλεὺς. Βασίλεὺς λαοῦ γαϊδάρων, ἐννοεῖται. Ὁ Μπούα-Μπούα αὐτοπροσώπως, γενόμενος δούλος του, μὲ τὴν κεφαλὴν στολισμένην διαζεύγους μεγάλων μυτερῶν αὐτιῶν, ἦτο ἡ ἐπίσημος στολὴ τῆς ἀκολουθίας, τοῦ ἔκαμιν ἀέρα μὲ λαμπρὸν ριπίδιον ἀπὸ πετὰ στρουθοκαμήλου. Ἐπειτα παρυσιάζεται ἡ Λάλα, φέρουσα εἰς τὸν κύριόν της ὀρεκτικώτατην σαλάταν ἀπὸ φλοιὸς πεπονίων, ἀπὸ καρδιάς μαρουλίων, ἀπὸ γαϊδουράγκαθον ψιλοκομμένον, καὶ ἀπὸ κριθάρι, — ἀπὸ πίσω της δὲ ὁ πρωθυπουργός, κρατῶν πομπῶς μίαν ροδοψημένην μ. π. ο. μ. π. ο. τ. α. ν., διὰ τὸ ἐπιδόριον τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἀλ-Κίφ δὲν κρατεῖται πλέον ἀπὸ τὴν χαρὰν του, τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ κάμνῃ τὸν βασιλεῖα, εἶνε εὐτυχιστάτος. Ἀλλὰ νὰ, ἔξαφνα ἡ μπομπότα κινεῖται, ἐκφεύγει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πρωθυπουργοῦ, προχωρεῖ πρὸς τὸν ἥρωά μας, καὶ πηδᾷ εἰς τὴν ράχιν του. Ἐκπληκτος ὁ Ἀλ-Κίφ, προσπαθεῖ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὸ ὄχληρόν ἐκεῖνο πρᾶγμα ἄλλ' εἰς μάτην! κόπος χαμένος! δὲν εἰσπνέει νὰ κινήθῃ. Θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλ' αἰσθάνεται τοὺς πόδας του καρφωμένους εἰς τὸ ἔδαφος. Προσπαθεῖ

νὰ ὀγκανίσῃ, καὶ ἡ συγκίνησίς του, ποῦ δὲν κατορθώνει νὰ βγάλῃ ἤχον, εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε τὸν ἀφυπνίζει τελείως. Φεῦ! ἡ βασιλικὴ ἐξουσία ἦτο ὄνειρον, ἀλλ' ἡ μπομπότα εἶνε πραγματικῶς ἓνας μαῦρος ἀνθρωπίσκος, φορῶν κάτασπρα καὶ κρατῶν ἰσχυρῶς τὸν Ἀλ-Κίφ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Τώρα ὁ Ἀλ-Κίφ ἐννοεῖ ὅτι δὲν εἶνε πλέον παίγνιον ὀνείρου. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὀρθοῦται ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ ποδῶν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως, μ' εὐκίνησιαν πιθῆ-κου, τὸ μαῦρον παιδίον πηδᾷ εἰς τὴν ράχιν του.

« Καλὰ! τώρα νὰ ἰδῇς τί θὰ πάθῃς, » συλλογίζεται ὁ Ἀλ-Κίφ, καὶ ἀποτόμως, μὲ τὸ ἰδιὸν κίνημα, τὸ ὁποῖον τὸς ἔπετυχε μὲ τὴν Λάλαν, τὸ βάζει εἰς τὰ τέσσαρα, φεύγει ὡς βέλος, ὡς ἀστραπὴ.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιον μὲ τὸν μικρὸν Βέν-Ἀζέμ. Ἄν ἡ Λάλα ἐπεσον, αὐτὸς σκαλόνει, πιάνεται μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, καὶ ἀντέχει. Καὶ ὁ Ἀλ-Κίφ φεύγει, ἀπάγων ἐπὶ τῆς ράχης τὸ ἀραπάκι.

Μακρόθεν, ἓνας ἄνθρωπος εἶδεν ὄλην τὴν σκηνήν. Τρέχει εὐθὺς καὶ δίδει τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Βέν-Ἀζέμ.

— Ἀ! μοῦ ἀπαξὺν τὸ παιδί μου! Γρήγορα τὰ ἄλογα! Καὶ μὲ τοὺς τοὺς ὑπηρετάς, ὁρμᾷ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Ναί, μάλιστα, ὀρίστε νὰ τον πιάσετε!

Ταχὺς ὡς βέλος, διέρχεται μετ' ἐλίγον πλησίον ὀρίλου, κομψῶν κυρίων καὶ ὀρίλων κυρίων, ἐφίππων καὶ χαριεντιζομένων.

— Μπα! μπα! φωνάζει μία ἀπὸ τὰς ὀρίων κυρίας. Ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπάκος ἐπάνω στὸ γαϊδάρο; Γιατὶ φωνάζουν « πιάστε τον »; Μὴν εἶνε κλέπτης; ... Ἀ, πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα ἀπὸ κοντὰ ἓνα κλέπτη! ... ποτέ μου δὲν εἶδα ... Τὸν κυνηγοῦμε νὰ τον πιάσωμε; Τί λέτε;

— Ναί, ναί, γκαλόπ! ἀπαντᾷ ἐνθουσι-
αυτὸς ἐν καλπασμῷ, πρὸς καταδίωξιν τῆς ἴλης, ἡ ὁποία διεκρίνεται ἀκόμη ἐκεῖ κάτω, μακράν, εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς σινεφον μυιδῶν.

Καὶ ἰδοὺ, φεύγουν ὅλοι, τρέχουν ὀπισθεν τῆς ομάδος τῶν ἱππέων, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ φθάσουν.

Εἷς τινὰ ἀπόστασιν, ἐπὶ μεγάλῃς πλατείας γυμνασίων — τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεῶς ὡς νὰ ἐλέγαμεν, — μία ἴλη ἱππικοῦ ἐγυμνάζετο. Ὁ Ἰλαρχος, βλέπων δωδεκάδα ἱππέων, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐφευγον καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς κομψοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ πρῶτοι ἦσαν λησταί. Ἀμέσως διέταξε νὰ παύσουν τὰ γυμνάσια καὶ ἔδωκε τὸ παράγγελλμα:

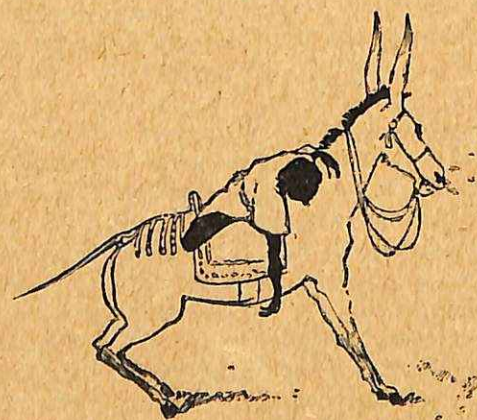
— Εἰς καλπασμῶσιν!
Ἡ ἴλη ἐκινεῖ ὡς θύελλα, καταδιώκουσα τὸν πατέρα τοῦ μικροῦ Βέν-Ἀζέμ καὶ τοὺς ὑπηρετάς του.

Φαντασθῆτε ὁποία συγκίνησις εἰς τὴν πόλιν, ὅταν διεδόθησαν τὰ παράδοξα αὐτὰ περιστατικά, τῶν ὁποίων ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν.

Φήμη διέτρεξεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Βέν-Ἀζέμ, εἶχε φύγῃ, κλέψας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου τὸ σύνταγμα τῶν ἐφίππων φρουρῶν τοῦ βασιλέως Κουκού εἶχε λιποτακτήσῃ, καὶ μετέβαινε νὰ προσφύγῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ἐχθρόν του Μπούα Μπούα.

Ἀκούσας τοὺς θρύλλους τούτους, ὁ βασιλεὺς Κουκού προσεκάλεσε τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ τί συνέβαινε. Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων καὶ ἀντιθέτων φημῶν, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅπως δὴ ποτε, ἐπειδὴ ἦτο λογικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, παρεκάλεσεν εὐλαβῶς τὸν βασιλεῖα νὰ μὴ κινήθῃ, νὰ μὴ ἀνησυχῇ, νὰ μὴ φοβηθῇ, πρὶν ἤθελεν ἐπιστρέψῃ αὐτός, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ἂν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβῆται.

Εὐθὺς ἀμέσως διέταξε νὰ ζεύξουν τὸν ἵππον του, — τὸν ταχύτερον κέλητα τοῦ βασιλείου, — καὶ ἱππεύσας, ἔτρεξε καὶ αὐτὸς ἐν καλπασμῷ, πρὸς καταδίωξιν τῆς ἴλης, ἡ ὁποία διεκρίνεται ἀκόμη ἐκεῖ κάτω, μακράν, εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς σινεφον μυιδῶν.

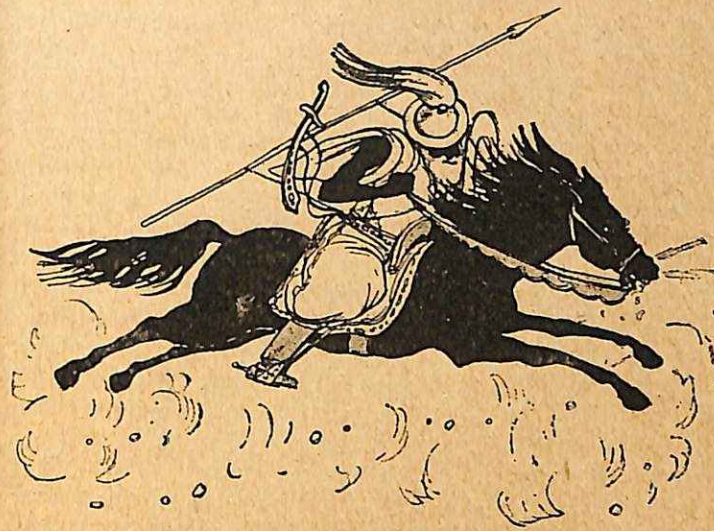

« Τὸ μαῦρον παιδίον πηδᾷ εἰς τὴν ράχιν του. »

Ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐσκολιάσθη πολὺ καὶ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν. Διὰ τὴν ἐφευγε; θὰ τον ἠκολοῦθε ἀρά γε καὶ ὁ βασιλεὺς; Ἰσως μάλιστα εἶχεν ἤδη φύγῃ μετρημεισμένος. ... Κίνδυνος! καταστροφή! Σωθῆτε! φύγετε!

Ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐσκολιάσθη πολὺ καὶ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν. Διὰ τὴν ἐφευγε; θὰ τον ἠκολοῦθε ἀρά γε καὶ ὁ βασιλεὺς; Ἰσως μάλιστα εἶχεν ἤδη φύγῃ μετρημεισμένος. ... Κίνδυνος! καταστροφή! Σωθῆτε! φύγετε!

Ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἐσκολιάσθη πολὺ καὶ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν. Διὰ τὴν ἐφευγε; θὰ τον ἠκολοῦθε ἀρά γε καὶ ὁ βασιλεὺς; Ἰσως μάλιστα εἶχεν ἤδη φύγῃ μετρημεισμένος. ... Κίνδυνος! καταστροφή! Σωθῆτε! φύγετε!

« Πιάστε τον! Πιάστε τον! »

Τὰ μαγαζεῖα κλείνεται ὡς διὰ μαγείας.

Οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμάζουν τὰς ἀποσκευὰς των, μετοικοῦν. Ἄλλοι ἐφιπποῦν, ἄλλοι δι' ἀμαξῶν, καὶ πολλοὶ ἀπλοῦστα πε-

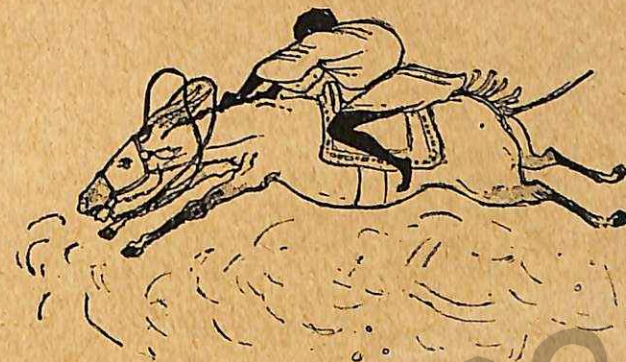
ζοῦν, οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλῃς πόλεως, τῆς τόσον εὐδαίμονος πρὸ ἐλίγων ἀκόμη ὥρων, φεύγουν ἐν μακρᾷ πομπῇ διὰ τῶν ἀγρῶν. Ἀπὸ ὅλα εἶχεν ὁ ἀνθρώπινος αὐτὸς ποταμός, ὁ κυλίων κατεσπευσμένα τὰ κύματά του: πλουσίους, πτωχοὺς, δικαστάς, ὑπηρετάς, μαγείρους, στρατιώτας, ἰατροὺς, ἐμπόρους, κακούς, καθηγητάς ξένων γλωσσῶν, ὕδροφόρους μὲ γεμάτα βαρέλια, βρέφη καὶ παραμάνες, ζωγράφους καλλιτέχνους, σχοινοβάτας καὶ σαλτιμπάγκους μὲ γυμνασμένα ζῶα, ζαχαροπλάστας, πατέρας, μητέρας, ὀλόκληρα παρθενωγαγεῖα, ὀλόκληρα μαθητικά συντάγματα, — τέλος ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν πληθυσμόν, τὸν κινήτον ἢ μόνιμον, (ἀλλὰ τώρα φεῦ! ὅλον κινεῖται ὅλον), μίαν πρωτευούσιν.

Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐκινεῖτο εἰς ἀπέραντον γραμμὴν. Ἐκαστος ἐπ' αὐτῆς κατεῖχε τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπέτρεπε τὸ μήκος τῶν σκελῶν του. Φυσικά, οἱ ἐφιπποῖ προεπορεύοντο, καλπαζόντες πάντοτε, ἐκλείον δὲ τὴν πομπὴν ὡς οὐραγοί, οἱ δυστυχεῖς χωλοί, οἱ ἀνάπηροι, οἱ μολύβδους. Ὅσοι δὲν εἶχον ὅλως διόλου πόδας, ἔμεναν ἀκόμη πλέον ὀπίσω. ...

Ἐμπρὸς ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ ὅλους, ἔτρεχε ποῖος; ὁ Ἀλ-Κίφ! Ἀλλὰ προφανῶς εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ κουράζεται. ... Ἡ ταχύτης του ἠλαττοῦτο, καὶ ἤκουε μετὰ φρίκης τὸν φοβερόν καλπασμόν, ὁ ὁποῖος ἐπλησίαζεν, ἐπλησίαζεν ὀλονέν. ...

Σκαλωμένος δυνατὰ, πρηγῆς σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ ὑποζυγίου του, ὁ δυστυχὴς Βέν-Ἀζέμ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν κοῦρασιν, κατὰ τὰ τρία τέταρτα νεκρὸς ἀπὸ τὸν φόβον, πρὸ πολ-

ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος; Μήπως κανὲν φοβερόν βάρβαρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐκρημνίζετο μετὰ τοῦ ζῴου, καὶ θὰ συνετριβέτο, καὶ θὰ ἐξέσχιζε τὰς σάρκας του εἰς τὰς

« Πρηγῆς εἰς τὴν ράχιν τοῦ ὑποζυγίου τοῦ Βέν-Ἀζέμ. ... »

μυτερὰς πέτρας: ... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους! ἄς ἐγίνετο ὅ,τι ἤθελε. Δὲν εἶχε πλέον οὔτε τὴν δύναμιν νὰ φοβῆται!

Ἀλλὰ κάποιοι προαίσθημα ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ, δυνατώτερα. Ὁπισθεν τῆς κλιτύος ἐκείνης, τὸν ἀνέμενε ἡ λύσις, τὸ ἥσθάνετο. Ὁ Ἀλ-Κίφ, συναθροίσων ἐν ἐσχάτῃ προσπάθειᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῶν δυνάμεών του, ἀνῆρχετο ταχὺς. Ἐνόμιζε ὅτι βιάζεται καὶ αὐτὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Καὶ τῶντι, ὁ Ἀλ-Κίφ ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τὸν θάνατον, ὑπὸ μορφὴν βαρβαροῦ, διὰ νὰ τον λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς σκληρὰς τιμωρίας, αἱ ὁποῖαι βέβαια τὸν ἀνέμενον, καὶ τὰς ὁποίας τόσο ἐφοβεῖτο. ...

Ἐξ οἴκου πρὸς τὸν μικρόν του ἱππία, προσπαθεῖ καὶ τώρα νὰ τον ρίψῃ, νὰ τον ἀφίσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, διότι δὲν ἤθελε νὰ τον παρασύρῃ εἰς τὸν ὄλεθρον. Ἀλλὰ δὲν το κατάρθωνε, καὶ εἰς πᾶσαν νέαν προσπάθειαν ἠσθάνετο τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου νὰ τον ὀλίβουν μὲ δύναμιν νευρικήν, ἀπεγνωσμένην. ...

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν! Ἐξαφνα, σταματᾷ κατὰπληκτος, ἀπο-

λιθωμένος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὀλανοί-κτους ἀπὸ τὸν τρόμον.

Ἐκεῖ, εἰς κοιλάδα ἐλαφρῶς ἐπικλινῇ, κάτωθεν του, στρατὸς ὀλόκληρος. Καὶ ἰδοὺ ὁ Μπούα-Μπούα, διακρινόμενος μακρόθεν ἀπὸ τὸ κίτρινον λοφίον του, ἐφιππος, περιστοιχίζεμενος ὑπὸ λαμπροῦ ἐπιτελείου!

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ πλῆθος τῶν ἱππέων καὶ τῶν ὑπηκόων τοῦ Κουκού-Ἀλ-Κουάλα κατέρχεται πανταχόθεν καὶ διαχύνεται εἰς πυκνὰς μάζας ἀνά τὰ περὶ-χωρά. Ὁ Μπούα-Μπούα, εἰς τὴν θέαν τοῦ λήθους τούτου, τὰ χάνει. Νομίσας ὅτι ἡ καταθρόνιά του σχεδὸν ἀπεκαλύφθησαν καὶ ὅτι ἐνέπεσεν εἰς παγίδα, παραδίδεται ἀμέσως εἰς τὸν Ὑπουργὸν τοῦ Κουκού, ὁ ὁποῖος κατέφθασε πρῶτος, χάρις εἰς τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου του. Καὶ ἐν ᾧ ὁ μικρὸς Βέν-Ἀζέμ πίπτει σῶος καὶ ὑγιὴς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός του, ἐξάλλου ἀπὸ χαρὰν, ὁ Ἀλ-Κίφ, μὴ ἐννοῶν πλέον τίποτε, μένει ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀγρίου Μπούα-Μπούα, ταπεινῶς ἐσκυμμένου πρὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Μετ' ἐλίγον περιστοιχίζουν τὸν ἥρωά μας, τὸν θαυμάζουν, ἐν παιδίον τῷ προσφέρει κράμβην, οἱ φρουροὶ τοῦ βασιλέως χορεύουν τριγύρω του. Ἀλλ' ὁ Ἀλ-Κίφ ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα. Τότε τὸν σηκώνουν, τὸν τοποθετοῦν, μὲ μυρίας προφυλάξεις, εἰς τὴν μεγάλην ἀμαξάν, ὅπου εἶχαν στηθῇ τὰς σημαίας τὰς ὁποίας ἐπήραν ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, καὶ οὕτως ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ὁ Ἀλ-Κίφ εἰσέρχεται ὡς ὀρι-αμβευτὴς εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ βασιλέως Κουκού.

Ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς περιμένει ἐκεῖ, παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ βλέπει μὲ τρυφερόν ὄμμα τὸν λαόν του ἐπανερχόμενον. Ὑποδέχεται ψυχρῶς ἄλλ' ἄξι-

παράταξι, ὁ Ἀλ-Κίφ εἰσέρχεται ὡς ὀρι-αμβευτὴς εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ βασιλέως Κουκού.

Ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς περιμένει ἐκεῖ, παρὰ τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ βλέπει μὲ τρυφερόν ὄμμα τὸν λαόν του ἐπανερχόμενον. Ὑποδέχεται ψυχρῶς ἄλλ' ἄξι-

παράταξι, ὁ Ἀλ-Κίφ εἰσέρχεται ὡς ὀρι-αμβευτὴς εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ βασιλέως Κουκού.

οπρεπώς τὸν Μπούα-Μπούα. Αὐτὸς καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Λάλα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ πατρικὸν στράτευμα, φιλοξενούνταν βασιλικῶς εἰς λαμπρὸν ἀνάκτορον. Ὁ Βέν-Ἀζέμ, γενόμενος ἀρχιστάτης, ἐγκαθιδρύεται, δαπάναις τοῦ κράτους, εἰς λαμπρὸν πύργον, ὅπου σταῦνται ἀπὸ μάρμαρον ροδόχρουν κατασκευάζεται διὰ τὸν Ἀλ-Κίφ. Τέλος ὁ βασιλεὺς Κουκού-ἄλ-Κουάλα, διὰ νὰ διαωνίσῃ τὴν μνήμην τοῦ σημαντικοῦ τούτου γεγονότος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς βασιλείας του, ἀπεφασίσει νὰ στολίσῃ τὸ βασιλικὸν οἰκίστημον μὲ κεφαλὴν ὄνου.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν λύσαν τοῦ αἰγμάλου τοῦ Μπούα-Μπούα, ὅταν εἶδεν αἶφην ἐν τῶν οἰκοσήμεν τούτων, ἀνηρημένον ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ ἀνακτόρου του. Τί τοῦ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ Ἀλ-Κίφ! Ἀλλὰ ποῖος τοῦ ἔπταιεν; Ἀς μὴν ᾔτο τὸν σκληρὸς, καὶ ἄς μὴν εἶχε τόσῳ κακὴν θυγατέρα!

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ

Δὲν ἐνθυμούμαι πλέον τί ἑορτὴ ᾔτο ἐνθυμούμαι ὅμως ὅτι ἤμην μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ γράψω Ἐκθεσιν. Ἰδεὼν ἐπὶ τοῦ θύματος «Ὁ Ἐγωϊσμός.» Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θάκούσω τίποτε καλὸν καὶ χρήσιμον, ἔφερα τὴν ὁμιλίαν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν προσκεκλημένοι καὶ μερικοὶ φίλοι τοῦ πατρός μου.

Εἶπαν πολλὰ καὶ διάφορα κατὰ τοῦ Ἐγωϊσμοῦ. Εἰς τὸ τέλος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ὁ κ. Κλεόδουλος, ὁ δικαστής.

«Φαίνεται, μᾶς εἶπεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος φύσει ρέπει πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν. Εἶνε ἰσχυρὸν αἰσθημα καὶ μὲ πολλὴν εὐκολίαν εἰσέρχεται καὶ καταλαμβάνει τὰς ψυχὰς μας, ὅταν δὲν το πολεμῶμεν ἐγκαίρως. Καὶ πρέπει νὰ το πολεμῶμεν μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις, διότι τὸ κακὸν αὐτὸ αἰσθημα μᾶς καθιστᾷ μισητοὺς ὅχι μόνον πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ πολλὰκις, ὅταν ἐξεγείρεται ἡ συνειδήσις μας, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀκόμη τὸν ἑαυτὸν μας.

«Κάποτε ἐδοκίμασα αὐτὸ τὸ αἰσθημα, αὐτὴν τὴν βδελυγμίαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἐνεκα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, καὶ δὲν θὰ το λησμονήσω ποτέ.

«Ἦμην ἀκόμη φοιτητὴς» τελειόφοιτος μάλιστα. Εἶχα ἐνοικίασθαι δωμάτιον εἰς ἓν οἰκοτροφεῖον, κ' ἐμελετοῦσα δι' ἐξετάσεις. Συγχρόνως εἰργαζόμην ὡς μεταφραστὴς καὶ εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὸ μεσημέρι μελέτη εἰς τὸ στίβον τὸ ἀπόγευμα ἐργασία εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος.

«Τὸ πλῆθυσιν μου δωμάτιον, ὡς καὶ τὴν συνεχομένην αἰθυσαν, ἐκράτει τότε ἕνας νέος ἱατρός. Δύο ὥρας τὸ πρῶτον, καὶ δὲν ἤ-

ξεύρω πόσας τὸ ἀπόγευμα, ἐδέχετο κατ' οἶκον τοὺς ἀσθενεῖς του. Ἐγίνετο λοιπὸν κάποιος θόρυβος, κάποια ἀνησυχία εἰς τὸν διάδρομον καὶ εἰς τὸ πρκαίμενον δωμάτιον, ἡ ὁποία μ' ἐνωχλοῦσεν. Ἦθελα ἀπόλυτον ἡσυχίαν διὰ νὰ μελετῶ. Ὅταν ἤκουα συνομιλίας, ἔπρεπε νὰ ἐντείνω περισσότερον τὴν προσοχήν μου, διὰ νὰ μὴ περισπᾶται ἀπὸ τὸ βιβλίον. Ἀρα ἔκαμνα κόπον περιστόν, καὶ αὐτὸ δὲν μου ἤρρεσε καθόλου.

«Τὰς πρώτας ἡμέρας τὸ κακὸν δὲν μου ἐφάνη τόσῳ μεγάλον. Ἐπειτα ὅμως μοῦ ἔγινεν ἀνυπόφορον, καὶ ἤρχισα νὰ δημονῶ καὶ νὰ ὀργίζωμαι ὁσάκις ἤρχετο ἀσθενεῖς καὶ διατεράσσετο ἡ ἡσυχία. — Τί διάβολο, ἔλεγα, ὅλοι λοιπὸν ἀρρώστησαν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας; αὐτὸς ὁ κύριος ἱατρός, ποῦ ἦλθε; νὰ στήσῃ τὸ ἱατρεῖον τοῦ δίπλα μου, δὲν θὰ με ἀφίσῃ ἡσυχον νὰ μελετήσω; Οὐφ!

«Εἰς τὸν θυμὸν μου, ἐλησμονοῦσα ὅτι ἐγὼ εἶχα ἔλθῃ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον κατόπιν τοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἐγὼ μᾶλλον εἶχα στήσῃ τὸ μελετητήριόν μου δίπλα εἰς τὸ ἱατρεῖον...

«Καὶ τὸσον περισσότερον ἐθύμωνα, ὅσον ἐβλεπα ὅτι ἤμουν ὁλωσδιόλου ἀνίσχυρος νὰ πολεμήσω τὸ κακόν. Νὰ κάμω παρατηρήσεις; νὰ ἐπιβάλω εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ ὀμιλῇ σιγὰ; νὰ αναγκάσω τοὺς ἀσθενεῖς νὰ μὴ πονοῦν καὶ νὰ μὴ φωνάζουν; Ἀδύνατον. Δέν μου ἔμενε, παρὰ νὰ φάσω τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ἀλλ' ἴσως αὐτὸ θὰ μου ἐδίδο μεγαλητέραν ἐνδοχλήσιν, διότι ἂν ὑπάρχη πρᾶγμα ποῦ βαρύνομαι, εἶνε ἡ μετακόμισις.

«Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω, καὶ νὰ θυμῶν, καὶ νὰ μισῶ. Naί, νὰ μισῶ ἐμιστοῦσα τὸν ἱατρὸν, τοὺς ἀσθενεῖς τὴν σπιτονοικοκυράν, ὅλους. Καὶ ἔλεγα μόνος μου: Ἀχ, ἄς πέθαιναν αὐτοὶ οἱ ἄρρωστοι, νὰ μὴ ξαναέλθουν πειὰ! Ἀς ἦτον δυνατὸν νὰ κάμῃ κανένα λάθος ὁ ἱατρός, νὰ δυσφημισθῇ καὶ νὰ χάσῃ τὴν πελατεῖαν του!

«Αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ παρομοίας ἔκαμνα συχνά. Ἔως ἐκεῖ εἶχα φθάσῃ! Κάποτε ἐξηγέρθη ἡ συνειδήσις μου καὶ μοῦ εἶπε: — Γιατί γίνεσαι τόσον κακὸς; Θέλεις τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ κυριολεκτικῶς πλησίον σου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃς ὅταν μελετᾷς; Θέλεις νὰ μείνῃ χωρὶς πελατεῖαν αὐτός, νὰ φοβήσῃ τῆς πείνας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ καταβάλλῃς ὀλίγον περισσότερον κόπον καὶ νὰ φοσιώνεσαι τόσον εἰς τὴν μελέτην σου, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἐνοχλῇ ὁ ἐξωτερικὸς θόρυβος; Μὰ δὲν τὸν λυπᾶσαι; δὲν ἔχεις καρδίαν ἐσύ;

«—Οχι, ἀπήντησα πρὸς τὴν συνείδησίν μου, διὰ νὰ δικαιολογηθῶ τὸ ἀπογευμα ποῦ φεύγω, ἄς ἔρχονται χίλιοι ἄρρωστοι, καὶ ἄς κερδίζῃ τοῦ κόσμου τὰ χρήματα ὁ ἱατρός μόνον τὸ πρῶτον νὰ με ἀφίγῃ ἡσυχον.

«—Βλέπεις λοιπὸν ποῦ εἶσαι Ἐγωϊστής; μοῦ εἶπεν ἡ συνειδήσις. Θέλεις νὰ κάμῃς ἐσὺ τὴ δουλειά σου, καὶ ἀδιαφορεῖς τόσον διὰ τὸ καλὸν ὅσον καὶ διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου. Διότι τοῦτο σημαίνει αὐτὸ που εἶπες: Ἀδιαφορεῖς ἂν πλουτίσῃ ἢ ἂν καταστραφῇ ὁ πλεθυσὶν σου; ἀρκεῖ νὰ σε ἀφίγῃ ἡσυχον, νὰ μὴ σ' ἐνοχλῇ εἰς τὸ παραμικρόν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὁ Ἐγωϊσμός, ὁ καθαρὸς Ἐγωϊσμός, ὁ ἀπεχθὴς Ἐγωϊσμός: Νὰ διαφορῇς διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ συλλογίζεσαι μόνον τὸν ἑαυτόν σου. Εἶσαι ἐγωϊστής.

«Πραγματικῶς ἤμουν πολὺ, πάρα πολὺ. Καὶ τὸ συνηθόμην, καὶ τὸ ἀνεγνώρισα, καὶ ἐδεδελύχην τὸν ἑαυτόν μου, μόλις μοῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ Συνειδήσις. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετέβαλα σκέψεις, ἔπαυσα νὰ θυμῶν, ἤρχισα νὰ νέχωμαι, νὰ συμπαθῶ, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ θόρυβος τοῦ ἱατροῦ ἔπαυσε νὰ μ' ἐνοχλῇ.»

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Δέν σας εἶπα νὰ βάξετε πάντα εἰς τὰς Ἐκθέσεις σας τὴν ἡμερομηνίαν; Γιατί τὴν ἐλησμονήσατε;

Ἡ Μαθητής: — Δέν τὴν ἐλησμονήσα, ἀλλὰ ἦσαν νύκτα τὴν ὥρα ποῦ ἔγραφα.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Σιμῆς Κόρης

Ὁ Καθηγητὴς (ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ βάζῃ τὰς λέξεις εἰς τὸ στόμα τῶν μαθητῶν): — Φέρομεν τὴν ὑποτεινόνσαν κάθετον εἰς τὸ ἄκρον τῆς α... α... α...;

Οἱ μαθηταὶ (ὅλοι μαζί): — Κτῆνος!!!

Ἐστία ὑπὸ Νικ. Κ. Λιθαλά

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

ΣΑΣ ὑπεθυμίζω, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, δηλαδὴ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ Δεκεμβρίου, ἕκαστος ὀφείλει νὰ μου στείλῃ σημειώσιν τῶν Εὐσήμων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1900.

Ἐσκέφην ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον, ἡ σημειώσις αὐτὴ νὰ γίνῃ ἀπὸ σαφὲς λεπτομερῶς καὶ ἀναλυτικῶς. Δηλαδὴ, νὰ μὴ ἀναγράφετε ἀπλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν Εὐσήμων σας, ἀλλὰ καὶ νὰ παραπέμπετε εἰς τὰ φύλλα καὶ εἰς τὰ μέρη τοῦ φύλλου, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν. Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖος θὰ εἶνε ὁ τύπος τῆς σημειώσεως τῶν Εὐσήμων:

Σημειώσις Εὐσήμων.

«Ὀνομάζομαι Γεώργιος Σωτηρίδης (παραδειγματικῶς χάριν) καὶ διαμένω ἐν Πάτραις. Κατὰ τὸ ἔτος 1900 ἔλαβα τὰ ἑξῆς Εὐσημα:

Φυλλ. 1ον—4[Ε] εἰς τὸ Ἐσπερθώμα, μὲ τὸν ὄνομά μου.

Φυλλ. 4ον—1[Ε] εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μὲ τὸ ψευδὸν Ἐτεοκλή.

Φυλλ. 5ον—2[Ε] εἰς τὰς Ἀσκήσεις μὲ τὸ ψευδὸν Ἐτεοκλή.

Φυλλ. 5ον—3[Ε] εἰς τὸ Ἐσπερθώμα, μὲ τὸν ὄνομά μου.

Φυλλ. 7ον—2[Ε] εἰς τὸ Παιδ. Πνεῦμα, μὲ τὸ ψευδὸν Μήλον τῆς Ἐριδος.

Φυλλ. 10ον—6[Ε] εἰς τὸν τάδε Διαγωνισμόν, μὲ τὸ ψευδὸν Ἐτεοκλή.

κτλ. κτλ. κτλ.

Ἡτοι ἔλαβα μὲ τὸν ὄνομά μου Εὐσημα 10, μὲ τὸ ψευδὸν ὄνομά μου Ἐτεοκλή Εὐσημα 20 καὶ μὲ τὸ ψευδὸν ὄνομά μου Μήλον τῆς Ἐριδος Εὐσημα 5,—τὸ ὅλον Εὐσημα 35»

★

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐξέλεξις θὰ γίνεταὶ εὐκολοτέρα, καὶ ἂν ὑπάρχῃ λάθος εἴτε εἰς τὴν Σημείωσιν εἴτε εἰς τὸ Βιβλίον μου, θὰ εὐρίσκειται ἁμέσως, διότι θὰ εἴμπορῶ νὰ τα παραβάλλω λεπτομερῶς.

Λυπούμαι μόνον ποῦ δέν σας εἶπα νὰ κάμετε αὐτὸ καὶ διὰ τὰ Εὐσημα τοῦ 1899, καὶ ἐδοξολογήθηκα τόσον πολὺ νὰ τα μετρίσω μόνον μου καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ποφύγω τάπαρτα εἰς τὸσον πολὺπλοκον καὶ ἀδοξήσαν ἐργασίαν λάθῃ. Οὕτω π. γ. ὁ Κόδρος μοῦ γράφει σήμερον, ὅτι εἶχε 54 Εὐσημα καὶ διὰ αὐτοὺς ἐδικαιούτο νὰ λάβῃ τὸ τελευταῖον Γ' Βραβεῖον ἀντὶ τῆς Φεργγύθου Ἀγροῦλας. Ἀλλὰ τώρα, ὅτι ἔγινεν ἐγινε, δὲν ἔχω πλέον οὔτε τὸν καιρὸν οὔτε τὰ μέσα νὰ κάμω νέας ἀποδείξεις, καὶ ἀναθεωρήσεις. Ἀλλὰ τὰς αὐτὸς τὸν ἐννοεῖ καὶ ὁ καλὸς μου Κόδρος καὶ δὲν ἐπιμένει νὰ πάρῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν συνάδελφόν του τὸ βραβεῖον, ἔστω καὶ ἂν πραγματικῶς δικαιοῦται καὶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν συγγνώμην καὶ ἀθρότητα, τοῦ διαβιβάσω θερμὰ συγχαρητήρια.

«Οχι, Πέτρα Σκανδάλου, ἦτο λάθος τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν ὁποίαν τὸ εἶδες. Ὁ κ. Δεληγιάννης, ἀγορεύων εἰς τὴν Βουλὴν, δὲν εἶπε «τῆς Διαπλάσεως» ἀλλὰ τῆς Ἀναπλάσεως». Ἀλλὰ τὸ ἐπρόκειτο περὶ Συλλόγων, καὶ ὡς ἤξευρες, ἡ Ἀναπλάσις εἶνε ὁρθοκεντρικὸς Σύλλογος, ἐκδιῶν καὶ τὸ ὁμώνυμον περιοδικόν, ἐν ᾧ ἡ «Διάπλασις» εἶνε μόνον περιοδικόν.

Δὲν ἀμφεβάλλα, Θωρακίζω, ὅτι θὰ σ' ἐνθουσιῶν τὸσον ὅσοι οἱ τόμοι σου ἔστειλα, καὶ ὅτι ὁποσοῦν τὴν βάσιν τῆς νεανικῆς σου βιβλιοθήκης, τὴν ὁποίαν εὐχόμενα νὰ γεμίσῃς γρήγορα. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον, τί νὰ σου εἶπω! πολὺ τοιμήρον γινώσκω ὅτι τὸ θέλεις ὡς ἀστέρον ἀλλὰ διὰ παρεξηγήσεως, καὶ καλλίτερα νὰ ἐκλέγῃς ἄλλο, πλεον. . . θεοφοβούμενον.

Ἀπὸ τῆς Ἐρήμου [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν. Σ' εὐχαριστῶ ἀπερίως διὰ τὸ γενναῖον Ἐσπερθώμα Εἶσαι ἡ πρώτη ποῦ μου ἐγ-γράφεις συνδρομὰς διὰ τὸ 1901, ἡ πρόδρομος ὅλων τῶν καλῶν φίλων, οἱ ὁποῖοι θὰ χαλάσουν τὸν κόπον ἐφέτος. Ἀλλὰ; τε καὶ ὁ τόμος τοῦ 1901 θὰ τὸ ἀείξῃ, διότι ἐπιφυλάσσει μεγάλας ἐκπλήξεις, καὶ θὰ εἶνε ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε. Φαντάσου δὲ θὰ ἔχῃ καὶ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν!

Ἀσπάζομαι τὰς Φιλομαθεῖς Νεάνιδας, τὰς μαθητρίδας τοῦ Νικολαῖδου Παρθεναγωγείου τῆς Λέρο, καὶ τὰς συγγαίρας διὰ τὴν ὠραϊότητα ἐπιστολῆν ποῦ μου ἔγραψαν, καθὼς καὶ διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα. Ἐλπίζω, ὅτι αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν θὰ μοῦ τὴν πρὸςένοις συχνά.

«Οχι, Νεράιδα τῶν Σπετσῶν, προτιμῶ νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὠραιότερον ἔπειτα, νὰ πάῃ χαμένο καὶ τὸ κομψότατον, αὐτὸ χαρτὶ τῶν ἐπιστολῶν ποῦ σου ἐχάρισεν ἡ νουὰ σου, μὲ τὸ ψευδώνυμον σου εἰς τὴν γωνίαν τυπωμένην; Κρίμα δένειν; Ὁ Ἀναστάσιος δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι. Διὰ τὴν Ἐκθεσὶν ἐγράψαντες τόσα πολλὰ καὶ ἐδῶ, ὥστε τιποτε νένον δὲν θὰ εἶχε νὰ σας γράψῃ, —ἀνάλογον τοῦλάχιστον μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου.

Ζοφερὸν Νέρος, τὸ Δελτίον τοῦ 20οῦ φύλλον ἂν δὲν συμπεριλαμβανέτο εἰς τὸ Ἐσπερθώμα, ἔπρεπε νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἑλληνόπαιδος: διὰ τοῦτο ἐκρίνα προτιμότερον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰ δωδεκάστιχα φύλλα τοῦ Ἐσπερθώματος.

Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης [ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Πράσινης Ἐορτῆς καὶ διὰ τὸν «πρακτικώτατον ἐνθουσιασμόν» σου διὰ τὴν μέλος τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως. Ἐρύξα τὴν ἐπιστολήν σου μὲ τὸ διδραχμόν, διὰ νὰ τὴν στεί-

λω, μετ' ἄλλων ποῦ θὰ λάβω ἴσως, εἰς τὸν κ. Σάμιον. Ἀλλὰ διατὶ ἔστειλες καὶ τὰ λεπτά; Εἶπα ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ γίνουν μέλη, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὸ δηλώσουν δι' ἰδιαίτερας τῶν ἐπιστολῶν, καὶ ἡ Ἐνωσις, τὴν ὁποίαν θὰ εἰδοποιήσω, ἄς φροντίσῃ περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν χρημάτων.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ τῶν μεγάλων εἶνε ἀπορρασιμένη, ἄρα τῆς Κερκύρας ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐκδόσεως τοῦ, εἴμπορεῖς νὰ ἐγγράψῃς καὶ φέτος εἰς τὴν «Διάπλασιν», καὶ ἀργότερα θάπομεν

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Καμαρωμένο Λουλουδάκι (Ν. Κ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον) τόσῳ μικρούλης καὶ γράφεις ἔτσι καλὰ; καὶ ἔλυσες καὶ τὴν Μαγικὴν Βικάναν (εὐγένειαν) Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν (Ε. Φ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξαι) καὶ Φίλι Φίλι (Θ. Ρ. γρήγορα νὰ σοῦ το ἐγκρίνω, διότι ἡ ἐπιστολή σου εἶχε παραπέσει) ἔστειλε τὸ βραβ. τῆς ἀδελφῆς σου.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ.

(Ἡ λέξις 5 λεπτά.)

Εὐχαριστήριον

Καθὼν θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως τοὺς εὐαρεστηθέντας νὰ με συγχαρῶνιν ἰδιαίτερος διὰ τὸ βραβεῖόν μου, καὶ τοὺς ὁποσοῦν ἀσχοληθέντας μὲ τὸ περὶ Συλλόγων ζήτημα, ἰδίᾳ δὲ, διὰ τὰς ἐπιεικεῖς τῶν κρίσεις, τὴν ἡμετέραν Βώλον καὶ τὸν Τοῦτῃν Ἀπόλλωνα.

Ἐθνικὸς ὕμνος

Δημ. Σ. Ι. Δ.

★

Εὐκαιρία.

Πολεῖται εἰς τὴν συγκαταβατικὴν ποδήλατον Raleigh μόλις δεκαπέντε ἡμέρας μεταχειρισθέν. Πληροφορίαι: ὁδὸς Μεγανδέρου, 68.

Ἀσπασμὸς, πληροφόρησις: ὁ Παρθενὸν ἀσπάζεται τὸ Τροισοῦρον Ἀστέρι. — ἡ Ἀρτε τοῦ Παρθενὸν συγχαίρει: τὸ Πηλὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὸ βραβ. ὅν τῶν Εὐσήμων, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Τάκταλον διὰ τί δὲν ἔστειλεν ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν του; — ὁ Δημήτριος Ζομπῆς ἀντασπάζεται τὸν Δημήτριον Δίπλαν. — ὁ Ἦρος ὁμοῦς πληροφροῖ τὸν Ριχ. Σ. Παρίσην διὰ τὸν γνωρίζει, καὶ τὸν βλέπει καθυμέραν ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον. — ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίφρης πληροφροῖ τὴν Μικρὰν Χωροστατοῦσαν διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς Μ. Μυστικῶν. — ἡ Σιωπηλὴ Νύξ ἀσπάζεται τὴν Σαλωνικὴν Ἐλῆαν καὶ ζητεῖ μὲν αὐτῆς ἀλληγογραφίαν (διὰ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ καὶ διὰ τὸν ἑστῆναι Μ. Μυστικῶν). — ὁ Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης παρατηρεῖ εἰς τὸν Ἀσπροποταμίτην, ὅτι καθ' ὅ μὲλλον, Εὐέλπις, δὲν πρέπει νὰ εἶνε τόσον ἀπαισιόδοξος. — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν ἀσπάζεται τὴν Ἐρυθρὰν Καμύλιαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζει. — ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος πληροφροῖ τοὺς ζητήσαντας τελευταίως τὰ φύλλα του, διὰ ταῦτα εἶνε Δ. Σ. Ι. Δ. — ἡ Ἀρτε τῆς Κερκύρας προτείνει εἰς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Ἐλπίδιον, τὸν νέον ψευδώνυμον Ἀλκίνοον. — ἡ Μαρομαροφροῦς ἀσπάζεται τὴν Ἀσπροποταμίτην Καρδίαν καὶ λυπεῖται ποῦ δὲν θὰ τὴν ἔχῃ φέτος συμπαθήτρια. — ἡ Εὐελπίς τῆς Φιλίας δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Φιλίας Νεάνιδος προταθεῖσα. Ἀλληγογραφία καὶ ἀναμνηστικὴ ἐπιστολήν τῆς ἀσπάζεται δὲ τὸ Μαρομαροφροῦς Φύλλον, τὸ ὁποῖον πάποτε ἐνθουσιάζει. — ἡ Ἀνοιδία τῆς Βραδύας συλλογίζεται τὰς ἀγαπητὰς τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δίφρης καὶ Λιοσοκαπῆ Δίφρης, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των. — Δι' ἄλλας δὲ ὑπάρχει τίποτις.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ἀγγελε τῆς Βυττυρίας [ΕΕ] ἕκαμες πολὺ καλὰ νὰ ὑπερασπίσῃς ἐκεῖνον ποῦ εἶχε δικαίον, οἱ φίλοι σου, ὅταν σκεφθῶν ψυχραίως, θὰ σ' ἐκτενίσουν καὶ θὰ σ' ἀγαπήσουν περισσότερον ἂν δὲν το κάμουν, μὴ λυπηθῇς. θὰ εἶνε ἀνείσις τῆς φιλίας σου;) Κυκλαδίτην, Παρθενῶνα (εἶμαι εὐτυχὴς πᾶν ποῦ ἐπιδέχεται πᾶν ποῦ τὸν ἀγάπην καὶ προθυμίαν ἐλήφθησαν διὰ αἱ λύσεις δεκταί;) Σκαριδάκι (φαντάζομαι) τὸν ἀνακίπομπούλαν, ποῦ νὰ γράψῃ κανεῖ! καὶ πᾶν μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, ὅσον διὰ τὸ Λεξικόν, διατύπων τὴν πρόσκλησιν σου, καὶ τοὺς ἐρωτώμεν;) Φίγ-Μοῦ Ἀῖ, Ἀρτε τοῦ Παρθενὸν, Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου (ἀφ' οὗ εἶσαι ὀψιμένη με τὸσον ὑπομονήν, θὰ τα καταφέρῃς ὅλως τε αἱ πρῶται ἡμέραι εἶνε δυσάρεστοι) ἔπειτα συνειθίζε κανεῖς. ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου, ἀφ' οὗ τὸν γνωρίζεις, εἴμπορεῖ νὰ σου εἴπῃ ποῖοι λαμβάνουν τὸ φύλλον Ἀθήρα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς κολακευτικ

τὰ ὠραιότατα περὶ «Θεῖας Οὐρανίας» καὶ κομη-
τῶν· θὰ εἶπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι κατὰ λάθος
σ' ἔγραψα φοιτητὴν τῆς Νομικῆς, ἐν ᾧ εἶσαι τῆς
Ίατρικῆς·) Ἀρθοῦρον Κοερ (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ
πολύ νὰ μου γράψης συχνὰ διὰ τὰ βλῆπω τὰς ἰ-
δέας σου.) Ἡρώα Θησέα (καταμαγευμένον με-
τὸν «Πετρομαζευτὴν» καὶ μετὰ δὲ) Σιροκολε-
βάττερ (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα
γράψεις· ὅσον διὰ τὴν πρότασιν σου, φοβοῦμαι ὅτι
δὲν θὰ ἐγίνετο δεκνὴ, διότι κατ' οὐσίαν δὲν εἶνε
παρὰ διπλοσάσεις τοῦ φύλλου διὰ διπλοσάσεις
τῆς συνδρομῆς·) Ναυτοπούλου τῆς Ἀνδρον (ναί,
γνωρίζω τὰς πάντοτε καλὰς σου διαθέσεις καὶ σ'
εὐχαριστῶ θερμῶς· ἂν, τὴν ὥρᾳ διασπείρεις, καὶ με-
τόσω καλὴν συντροφίαν... Ἀστέρᾳ τῆς Ἀνα-
τολῆς· εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν τὴν σου ἀγάπην·
στὲλλω τὸ φυλλάδιον ἐκ νέου·) Σιωπηλὴν Νύ-
κτα (ποτὲ δὲ μ' ἐπιβαρύνεις, πάντοτε μ' εὐχα-
ριστεῖς· «σολωνίτικη» σημαίνει τῆς Ἀμφίσης,
διότι ἡ Ἀμφίσσα λέγεται καὶ Σάλωνα, φημιζέ-
ται δὲ καὶ διὰ τὰς ἐλαίας τῆς·) Φύρδην Μιγδὴν
(ἂν τα ἐλάμβανον, ἀμφιβάλλεις ὅτι δὲν θὰ σου
ἀπήντων; ἄλλως τε, περίμενε ἀκόμη ὀλίγον· ὁ
Ἀνανίας πολὺ συνεκινήθη μετὰ αὐτὰ πού γράφεις,
καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ,
πρέπει νὰ ἐκτεθῇ ὑποφθίριος δῆμαρχος ἢ βουλευ-
τῆς, — ἂν ὅμως ἕως τότε θὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ
κυραίες·) Κιθαροῦδον Ἀρίωνα (ναί, πρῶτα τὰ ἐλ-
ληνικά καὶ ἔπειτα τὰ γαλλικά·) Ἐρχθρον τοῦ
Σύλλλα (ἔστειλα ἐκ νέου·) Κοπηλάτιδα Κύθρον
(καλλίτερα νὰ στείλῃς ἓνα μυτιλιετᾶκι καὶ νὰ
τὰς ἐρωτήσῃς ἂν ἔλαβαν τὰ εἰκονογραφημένα
δελτάρια· νὰ σημειώσῃς καὶ τὴν διεθυσίν σου
διὰ τὴν ἀπάντησιν· μήπως τὸ εἶχες λησμονήσει·)
Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (εὐγὲ δι' ὅλα· τὸ ἔστει-
λα·) Σεμὴν Κόρην (καὶ δι' αὐτὸ λυπεῖσαι;
μήπως ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὴν προθυμίαν σου; ἔν-
νοια σου, καὶ θὰ ἔλθῃ περίστασις νὰ ἐπιτύχῃς·)
Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας (ἔστειλα καὶ ἀπό-
δείξιν·) Ἐνδοξαν Ψαριανήν, Κ. Π. καὶ Ε. Ο.
(πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σας· ἀλλὰ δὲν ἐ-
πιτρέπεται νὰ πάρω καὶ ἄλλο ψευδώνυμον, ἐ-
κτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐκφρασις «ἀνακτορικὴ σημαία» δὲν
μοῦ φαίνεται καλὴ· ἡ σημαία μας εἶνε ἐλληνικὴ,
βασιλική·) Μεσολογγιτάκι (ὁ ὅποιον εἰσήλθεν
ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸν Νυμφῶνα μου· τὰ νέα
μυθιστορήματα θὰ εἶνε ἔξοχα· ἀφεντικῶς θὰ ἔχω-
μεν καὶ ἐν τοῦ Ἰουλίου Βέρν, θαυμάσιον·)
Νέον Πραξιλά (ἔφθασεν·) Πύργον τῆς Βαδελ
(αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Μαραμὲ
μένον Φύλλον (τὸ ὅποιον· θὰ μ' ἔχῃ ἀχώριστον
σύντροφον καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1901, διότι πολλὰ
ὠφέλιμα ἐδιδάχθη, πολλὰς γνώσεις ἀπέκτησεν
ἀπὸ ἐμέ·) τι χαρὰ μου!) Ἀντιγόνην (τὰ ἔλα-
βα, μὴν ἀνησυχῇς· τὰ γραμματόσημα ἡμπορεῖς νὰ
ἐσωκλείσῃς ἐντός τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἂν εἶνε πολ-
λὰ, θὰ πληρώσῃς 10 λεπτά παραπάνω·) Ἐθρικὸν
Τυρον (ὁ ὅποιος ὀνομάζει τὴν συνδρομὴν τοῦ
«ἐλάχιστον φόρον, ἀπέναντι τῶν ἐκτάκτων καὶ
τερπνῶν ὠφελειῶν, πού σας ἐτοιμάζω διὰ τὸ
προσεχές ἔτος·») Κύριον Φιλοσοφίδην (τὸν ἔ-
στειλα καὶ θὰ τον λάβῃς·) Βάδερ Πάουε· αὐτὸ
τὸ Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιευθῇ·) Ὁρίωνα (τοῦ
Βέρν λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ νέον μας μυθιστόρημα, τὸ
λέγω καὶ παραπάνω· ὁ κ. Παπαδόπουλος σ'
εὐχαριστεῖ διὰ τὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του
— τὰς πρώτας, τὰς ὁποίας ἔλαβε φέτος·) Εὐ-
στράτιον Π. Σάκκην (σὲ συλλυποῦμαι διὰ
τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ σου· ὅσον διὰ τὸ ἄλλο μὴ
στενοχωρῆσαι, διότι ὅχι μόνον θὰ εὖρῃς νέους,
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πού σε ἠπάτησαν θὰ με-
τανοήσουν, θὰ ἰδοῦν ὅτι ἐγελάσθησαν, θὰ ἐπι-
στρέψουν· μ' ἐννοεῖς, χωρὶς νὰ εἴπω περισσότερα·)
Φαίδιμην (εἶδα πόσον «λακωνικὴ» ἐφάνη, καὶ
ἰδοὺ δύο [ΕΕ], ἐκτὸς τῶν ἑλλων δύο πού θὰ σου
γράψω, διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπάθωμά· σὲ εὐχαρι-
στῶ θερμῶς·) Εὐχάρην (ἔστειλα εὐχαριστῶ πο-
λύ·) Ἀσπρο Λαγονδάκι (ὦ, τὰ καίμενα τὰ ἄ-
σπρα λαγονδάκια τί χαριτωμένα πού εἶνε! . .
ἔχω εἰς τὴν διεθυσίν σου 4 φρ. περισσεύμα ἐκ
τῆς συνδρομῆς·) Μαρταριτοφόρον (τὴ πολλὰ

γραμματόσημα! τί χαρὲς πού ἔκαμεν ἡ Κική!
μὰ δὲν φαντάζεσαι! . .) Ἀγρονολογιστάτον
(θὰ προσπαθῶ νὰ δημοσιευθῇ τὸ νέο, σου ψι-
λογράφημα· ἂν ἐπιτύχῃς τὴν φωτογραφίαν, χω-
ρὶς ἄλλο·) Δέσπ. Α. Ἰακον (δέκα εὐγὲ, διὰ νὰ
τα μοιράσῃς μετὸν μικρὸν ἀδελφόν σου· εὐχα-
ριστῶ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις·) Ἀνθος
τῆς Ἰδης (οὐδεμία ἀμφισβόλια ὅτι ὑπεξήρεθσαν
πρὶν θῆσάν·) Χαμέτην Εὐθυρίαν, Ξαθὴν
Βοδπιδα, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Μικρὰν
Κατεργάραν, (ἀλλὰ μακρὰ ὑπὸ κατεργαρίης!)
Ἀνοϊτιάτικην Βραδὺν (ἡ Κική σὲ ὑπερευχα-
ριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) Μελαγχολικὴν
Σεληνολάτριδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νο-
εμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θάνανεώσουν τὴν
συνδρομὴν των ἡ θὰ ἐγ-
γραφῶν διὰ τὸ 1901 μ. ἔ. χ. ρ. τ. ἡς
8 Ἰανουαρίου τὸ βραδύ τε-
ρον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν
κλήρωσιν τῶν δώρων τῆς Διαιπλά-
σεως, τῶν ὁποίων ὁ Κατάλογος ἐ-
δημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.
Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι· μας ἱ-
διαίτερως, νὰ μὴ ἀναβάλουν τὴν
ἐγγραφὴν των διὰ τὰς τελευταίας
ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀπο-
φυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως
ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσχεραίνει
τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισθέντες, πολεῖται ἐν
τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος
περιεχῇ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

60) Λεξιλογισμός

Μ' ἄνθος θεὰ ἀρχαία ἐὰν συνενωθῇ

Στὴν θάλασσαν εἰς βράχος εὐθὺς θὰ καταβῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχαίας Σαπφονίδης

610) Στοιχειδωγρῖφος.

Θά μ' εὖρῃς εἰς κάθε ζῶον, καὶ μεγάλον καὶ μι-

[χρόν,

Ἄν μου λείψῃ τὸ κεφάλι, θὰ με ἰδῇς στὸν οὐ-

[ρανόν.

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοῦ Πινδίου.

611) Δημιώδης Λένιγμα.

Ποῦ νᾶνε ἐκεῖνο τὸ θερίον, τὸ τρομερὸ καὶ μαῦρον

Ποῦ χρόνος δὲν το μύρανε καὶ πάντα ἴδια μένει,

Ποῦ μες ἐστὶ στάνη σὰν θὰ μπεῖ, τὰ πρόβατα

[γάρπαξ,

Ὁ Τσέλιγκας τὸ παρατᾷ κι οἱ σκύλοι τὸ θορῶναι;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ των Συνδρομητῶν

612) Ἀκανόνιστον.

★ ★ ★ Κ ★ ★

★ ★ ★ Ο ★ ★

★ ★ ★ Ρ ★ ★

★ ★ ★ Σ ★ ★

★ ★ ★ Τ ★ ★

★ ★ ★ Κ ★ ★

★ ★ ★ Η ★ ★

Νᾶντα κατασταθῶν οἱ ἄ-
στερῖσαι διὰ γραμμά-
των, οὕτως ὥστε νάνα-
γινώσκονται τὰ ὀνόμα-
τα ἐπὶ τῶν νῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χριστοπούλας

615) Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυρ. ἀποτελοῦ. ποταμόν.

★ + ★ = Πηνελ.

★ + ★ = Ἐντομ.

★ + ★ = Νῆσος.

★ + ★ = Μοῦσα.

★ + ★ = Φιλόσοφος.

★ + ★ = Κόλπος.

614 Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ὄρος ἀρνεῖται;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κυριακῆς Θαλάσσης

618) 619) Μαγικὴ Λέξις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κά-
τωθι λέξεων διὰ ἐνὸς δισπλάθου οὐσιαστικοῦ,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσιν ἄλλας τύσας λέ-
ξεις:

(ἡτῶ, πόθος, ἄσπλος, δεινόν, χρῶμαι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρανίου

620) Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν

τόνομα βασιλέως.

1, Μέτρον μήκους. 2, Μέρος τοῦ σώματος. 3,

Μυθολογικὴ νῆσος. 4, Αὐτοκράτωρ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κοραλίας Πλασά.

621) Ἑλλισοσύμφωνον.

αουι- ο- αουι- εiei- ο- αουι

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταρακῶν τῆς Ταρακῶνης

622) Φωνηεντόλιπον.

σχς- μ- ★- γπ- τ- λ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τέντερος τῆς Ἀχαιᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44.

518. Ἀρπαγὴ (ἄρπα, Γῆ.) — 519. Λαός (λά, ὅς)

— 520. Εὐγένεια — Εὐγενία. 521. Κάσος — Ἀσχός.

522. ΣΠΑΡΤΗ 525. Ἀῖγλος. 524 528

ΠΑΡΙΑ 1. Ἱππάρχος ὁ Χάρμου

ΑΡΗΣ 2. Ὁ ἄγγλος ἱατρός

ΡΙΣ 3. Χάρβεϋ, τῷ 1616.

ΤΑ 526 530. Τῇ προσθή-

ῃ τῆς συλλαβῆς πο

σχηματίζονται αἱ λέξεις: ποτηρός, ποταπόδ.

π. ταμός, πότνια, πότμος. — 531. ΚΕΡΚΥΡΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΣΠΥΓΛΟΣ (ΚΑΣος, ἘΠΙμενί-

δης, ΡΟΠαλον, ΚΑΥταμινήστρα, ὙΛΛος,

ΡΩμαι, ἌΝΣελμος.) 532. — Μολὼν λαβέ.

ΙΑΤΡΟΣ

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ — ΩΤΟΛΟΓΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

τίως chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις

καθηγητοῦ Fauvel

Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστι-

κῶν ὀργάνων, τοῦ Ἀδρυγγος, τοῦ

Λαιμοῦ, τῆς Ρινός καὶ τῶν ΩΤΩΝ.

Ὁρᾷ ἐπισκέπων· 10 - 12 καὶ 3 - 4.

Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ

Κατάστημα

Γυναικῶν

Πίλων

542

543

ΑΘΗΝΑΙ

Πρώτον πάτωμα

Ὁδὸς Σταδίου, 22

Τὰ ὠραιότερα

καπέλλα

Κυρῶν καὶ

Δεσποινίδων

καὶ μεγάλη

συλλογὴ

ἐτοιμῶν, χάριν

τῶν προσεγγι-

ζουσῶν εορτῶν.

ΛΑΜΠΕΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΚΑΙ ΑΕΡΙΩΦΩΤΟΣ

εἰς πλουσιωτάτην

συλλογὴν, ὡς καὶ

Ἐκπομπήσαν εἰς τὰ Καταστήματα

«ΛΟΥΒΡ» (Ὁδὸς Αἰόλου 123—

125, ἐν Ἀθῆναις)